

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

af F. M. Piave ; musikken af Guiseppe Verdi ;
oversat af Sophus Bauditz.

Titel | Title:

La Traviata : Opera i 4 Akter

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

[Ny revideret Udgave].

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Esbjerg : Centraltrykkeriet, [1912]

Fysiske størrelse | Physical extent:

15 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

F. M. Piave:
La Traviata.
1912.

56, - 373

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02350 3

+ Rex

La Traviata.

Opera i 4 Akter

af

F. M. Piave.

Musiken af GIUSEPPE VERDI.

Oversat af

Professor Sophus Bauditz

1913. 872

Opera-Tourneen
Willi Zwicky.

„LA TRAVIATA“.

Opera i 4 Akter af F. M. Piave.

Oversat af Professor Sophus Bauditz.

Musiken af Giuseppe Verdi.

Personerne:

Violetta Valery.

Flora, hendes Veninde.

Alfred Germont.

George Germont, hans Fader.

Gaston, Alfreds Ven.

Vicomte Duphol.

Marquis d'Aubigny.

Lægen.

Anna, Violettas Kammerjomfru.

En Tjener hos Violetta.

En Tjener hos Flora.

Gæster og Tjenere.

Handlingen foregaar i og ved Paris.

Første Akt.

Elegant Salon hos Violetta, festlig oplyst.

(Violetta staar og taler med Vicomten og Lægen. Gæster af begge Køn. I det Tæppet gaar op, kommer Flora, ført af Marquis'en tilligemed nogle andre Gæster, ind ad Døren i Baggrunden).

Kor af Gæster

(til de indtrædende)

Se, Godaften! Det varede længe,
Før I kom!

Kor af de kommende.

Vi har tabt vore Penge —
Naa, hos Flora man spiller jo flot!

Violetta

(som er gaaet de indtrædende i Møde).

Se, Godaften! Min Hilsen til alle!
Lad mig se at de morer dem godt,
Lad Champagnen i Aften kun knalde —

Flora (til Violetta).

Tør vi regne paa dig?

Violetta.

Ja, jeg bliver!

Thi kun Glæden mig Lægedom giver —
Lad os glædes saa længe vi kan!

Gaston

(idet han forestiller Alfred for Violetta).

Hr. Alfred de Germont! De ham kender
Vist af Navn: Han er blandt mine Venner
Den af Alle, som højest jeg skatter —

Violetta.

Deres Venskab jeg lettelig fatter!

Marquis'en

(hilsende paa Alfred).

Ah, Germont!

Alfred.

Hr. Marquis!

Gaston (sagte til Alfred).

Du vel mærked,

At vort Venskab din Gunst kun for-
stærked?

Violetta (til en Tjener).

Er der færdigt?

(Tjeneren bukker bekræftende).

Tag Plads da ved Bordet,
Og lad Lystighed kun føre Ordet!

Gaston (til Violetta).

Dem Alfred kun tilbeder!

Violetta.

Hvorledes?

Gaston.

Jo, da nys De holdt Sengen, min Kære,
Kom han daglig —

Violetta.

Nej, hør nu, jeg vredes,
Hvis De fortsætter Spøgen —

Gaston.

Paa Ære!

Violetta (vendende sig til Alfred).
Er det sandt! De tog Del i min Smerte?

Alfred.

Det er sandt!

Violetta.

Aa, saa har De dog Hjerte!
(vendende sig til Vicomten.)
Jeg er sandelig ikke forvænt!

Vicomten (forlegen).

Hvis jeg bedre Dem blot havde kendt —

Violetta.

Hr. Alfred har i Nat først mig truffet!

Flora

(vendende sig til Vicomten).

Hvorhun smigrer! De føler Dem skuffet?

Vicomten

(sagte til Flora pegende paa Alfred).

Nej, men han irriterer mig!

Flora.

Han?

Det er jo en fortræffelig Mand!

Gaston (til Alfred).

Men du aabner jo slet ikke Munden!

Marquis'en (til Violetta).

Nej, hans Læbe af Dem nok er bunden!

Violetta.

Lad mig være Hebe, der skænker!

(Rejser sig og skænker i Glassene.)

Alfred (til Violetta).

Som Gudinde jeg let mig Dem tænker!

Gaston (til Vicomten).

Hr. Vicomte, uden Sang kan man ikke
Sidde glade om Bordet og drikke!

(Vicomten gør en afværgende Bevægelse, Gaston vender sig til Alfred).

Syng saa du!

Alfred.

IBlandt saa mange Gæster!

Gaston.

Hvorfor ikke? Du er jo Mester!

Alfred (til Violetta).
Ønsker De det?

Violetta.
Ja!

Alfred.
Saa er jeg rede.

De skal ikke forgæves mig bede.

Skænk i! Og sæt Glasset hurtig for
Munden,
Det gemmer de dejligste Drømme paa
Bunden!

Men skynd dig; thi Drømmen om Lykke
er svunden,

Hvis ikke du holder den fast!

— Se kun, hvor i Glasset det skummer,
Det syder og stiger med Hast.

Af Perler en Rigdom det rummer —

Men se nu, hvor Perlerne brast.

Saa grib da din Lykke i Flugten og nyd
Det korte Minut og den svindende Fryd.

Skænk i! Lad os Glæden til Bunden
kun tømme,

Snart flygter for Dagen de lokkende
Drømme,

De lyse og lette, de stærke og ømme
Er svundne, forinden du tror.

— Se Rosen den rødmende vugger
Paa Randen i Syd og i Nord:

Hvis ikke du hurtig den plukker,

Den visner og falder til Jord.

Saa søg da din Lykke og grib den kun fat,
Den varer ej mer end den eneste Nat!

Violetta (til Alfred).
Enhver Illusion skal man miste.

Alfred.
Nej, har man til Elskov blot kendt —

Violetta.
Ak, Elskov som Boblen maa briste!

Alfred.
Jeg tror, den af Himlen blev sendt.
(Man hører Dansemusik fra Salen ved Siden af).

Violetta.
Hør kun, der spilles op til Dans.
Kom lad os danse.
(Hun standser pludselig og holder Haanden
mod sit Bryst.)

Min Gud!

Alle.

Hvad er det?

Violetta.
Inter, intet.
(Vil gaa ind i Dansesalen, men vakler og maa
sætte sig paa en Stol).

Jeg er for mat.

Alfred.
Hvor De dog lider

Violetta.

Nej, nu er det bedre.
(Til Gæsterne).

Gaa ind i Salen, snart jeg følger efter!
(Alle undtagen Alfred gaar ind i Dansesalen).

Violetta (ser sig i Spejlet).
Hvor jeg er bleg!

Alfred.
Er det alt ovre? Hvordan gaar det?

Violetta.
Tak, nu er det bedre.

Alfred.
Men dette Liv maa jo tilsidst Dem dræbe,
De maa Dem skaane, vogte Deres Hel-
bred.

Violetta.
Tror De, jeg kan det?

Alfred.
O turde min jeg blot Dem kalde,
Da skulde ømt jeg vogte Dem.

Violetta.
Daarskab. Hvem bryder sig om mig?

Alfred.
Og tror De da, at ingen elsker Dem?

Violetta.
Ak nej.

Alfred.
Jeg elsker Dem.
Violetta (smilende).

Ja, det er sandt. Det havde jeg forglemmt.

Alfred.
De spørger. Har De intet Hjerter?

Violetta.
Om jeg har Hjerter? — Det er gerne
muligt.

Men hvorfor spørger De?
Alfred.

Jo, hvis De havde Hjerter,
Saa drev de ikke Spot med, hvad jeg sagde.

Violetta.
Er det da Deres Alvor?

Alfred.
Jeg spørger ikke.

Violetta.
Har De mig længe elsket?

Alfred.
Mer end et Aar.

Som et Lyn det i mig tændte,
Den Gang jeg først Dem skued,
Og Flammehavet lued
Med Lidenskabens Brand.
Nu først jeg Elskov kendte.
Jeg svor en Gang at vinde
Den skønne, unge Kvinde,
Som ej jeg glemme kan,

Violetta.

Ak, hvis De Sandhed taler,
De maa paa sligt ej tænke;
Kun Venskab kan jeg skænke,
Men Kærlighed — ak, nej.
Jeg volder Dem kun Kvaler,
— Betænk: en falden Kvinde,
De vil en anden finde,
Saa glemmer snart De mig.

Gaston

(kigger ind i Salonen).

I tøver noget længe.

Violetta.

Vi spøjte sammen!

Gaston.

Jeg trækker mig tilbage.

(gaar atter ind i Dansesalen).

Violetta.

Men nu ej mer om Elskov. Vil De det
mig love?

Alfred.

Jeg skal forsøge. Lev da vel. (Vil gaa).

Violetta.

Og De vil gaa? — Tag først dog denne

Blomst.

(giver ham en Blomst af sin Buket).

Alfred.

Hvorfor?

Violetta.

Bring mig den atter.

Alfred.

Naar?

Violetta.

Saa snart den er visnet.

Alfred.

Altsaa til i Morgen?

Violetta.

Maaske i Morgen.

Alfred.

O, hvilken salig Lykke.

Violetta.

Sig end en Gang, at De mig elsker.

Alfred.

Mer end jeg formaar at sige.

Violetta.

Saa gaa.

Alfred.

Jeg iler.

Violetta.

Lev vel.

Alfred.

Kun til i Morgen.

(De gaar hver til sin Side).

(Gæsterne komme ind fra Dansesalen).

Kor.

Nattens Tæppe langsomt glider,
Morgensolen bryder frem;
Bort herfra den nu os kalder,
Lyser alle Gæster hjem.
Det er silde, vi maa ile,
Sønnen er vor bedste Trøst:
Kun naar Dagen skænker Hvile,
Har man Kraft til Nattens Lyst.

(Alle gaa. Violetta kommer ind og bliver staaende i dybe Tanker).

Violetta (ene).

Hvor sælsomt dog. Jeg ved ej hvad
jeg føler.

O, kan det være Kærlighed. Min Tanke
Er som forvandlet. Navnløs Fryd og
Smerte

Min Sjæl nu fylder. — Ak, hvor er det
saligt

At føle Elskov, naar man selv er elsket.

— Men tør jeg tro paa Lykken. — Tør
jeg haabe?

Saa var det ham jeg saa ofte saa
Halv vaagen, halvt i Drømme,
Og det var ham jeg tænkte paa
Med tusend Tanker ømme.
Han stod ved Tærsklen til min Dør,
Tog Del i al min Smerte —
Ak, hvorfor har jeg aldrig før
Vist af, jeg havde Hjerte.

Saa kan dog end et Under ske:
Min Sjæl tør Frelse vinde,
Nu kan jeg Lys i Mørke se
Og gaar ej mer i Blinde.
Jeg trykker ydmygt Øjet til,
Af Lykken fast bedøvet —
Min Kærlighed mig adle vil
Og rejse mig af Støvet.

O, Daarskab. — Ak, den skønne Drøm
forsvinder,

Og jeg er ene, uden Hjælp og Støtte
I denne tomme, folkerige Ørken,
Som man Paris har kaldt. Hvad kan

jeg haabe,
Hvad kan jeg gøre? — Nyde Syndens

Frugt,
Som jeg har gjort det i mit hele Liv.

Bort med Drømme, bort med Sukke,
Jeg vil bryde hver en Lænke,
Glædens Blomster vil jeg plukke,
Styrte mig i Livet ind.
Kun paa Nuet vil jeg tænke,
Overdøve Hjertets Stemme,
Leve for at nyde, glemme,
Jage Sorgen af mit Sind.

(Man hører Alfred gentage Kærlighedssangen:
„Som Lyn det i mig tændte“ o. s. v.
uden for Vinduet).

Anden Akt.

I Haven ved Violettas Villa udenfor Paris.

Alfred (ene).

Kun i min Violetta nu jeg lever,
Og fra Paris er alt paa tredje Maaned
Hun borte, blot for trofast mig at følge.
Hun, for hvis Foden Flok af Slaverydmygt
Har bøjet Knæ, hun lever her paa Landet,
Og lever kun for mig. Min egen Elskov
Er bleven ren og lutret. Ej jeg skænker
En Tanke mer til Tiden, som forsvandt!

Tanker, som gør mig urolig,
Tvivl, hvormed jeg maa kæmpe,
Alt forstaar hun at dæmpe
Med sin velsignede Røst.
Og naar hun hvisker fortlørlig:
„Dig kun mit Liv jeg vier!“
Sorgen og Tvivlen tier,
Elskov fylder mit Bryst.

Anna kommer ind.

Alfred.

Hvor har du været, Anna?

Anna.

I Paris.

Alfred.

Og hvorefter?

Anna.

I min Frues Ærinde.

Alfred.

Hvordan?

Anna.

Hun vil sælge sine Heste, Møbler og
Juveller.

Alfred.

Er det muligt. (Iler ud).

(Violetta kommer ind med nogle Papirer i Haanden, fulgt af Anna).

Violetta.

Hvor er Alfred?

Anna.

Han tog iust nu til Byen.

Violetta.

Naar kommer han igen?

Anna.

Han kommer sikkert inden Aften.

Violetta.

Det var besynderligt!

(En Tjener kommer ind, giver Violetta et Brev og gaar).

Violetta.

Jeg venter straks en Køber,
Lad mig vide naar han kommer.

Violetta.

(aabner Brevet og læser det).

Se, se! Saa Flora har min B. lig fundet,
Og beder mig til Bal i Aften,
— Hun venter mig forgæves.

(Kaster Brevet paa Gulvet. Tjeneren kommer ind).

Tjeneren.

Det er en Herre, som —

Violetta.

Ja, det er ham jeg venter! Lad ham
komme.

Tjeneren gaar og et Øjeblik efter kommer George Germont ind; Anna sætter en Stol til ham og fjerner sig.

Germont.

Det er vel Frøken Valery?

Violetta.

Ja, det er mig.

Byde ham Stolen, han bliver staaende med en afværgende Gestus.

Germont.

Og jeg er Fader til Alfred.

Violetta.

De!

Germont.

Ja, Fader til den Taabe,
Som De har lokket i Fordærvelse!

Violetta.

De glemmer, jeg er Kvinde, og at De
befinder

Dem i mit Hjem. Tilgiv at jeg gaar bort —
Det er af Hensyn til Dem selv.

Germont (standser hende).

Jeg beder Dem dog, hør mig —

Violetta.

Man har Dem ført bag Lyset.

Germont.

Han vil Dem al sin Ejendom jo skænke!

Violetta.

Om han det vilde, tog jeg ej imod det.

Germont (seende sig omkring).
Med denne Luxus —?

Violetta.

Rækker ham de Papirer, hun har i Haanden.
Se her! Endnu ej nogen ved det,
Men De skal dog erfare —

Germont.

Hvad ser jeg; Alt hvad De ejer, vil De
berøve. (Sætter sig).

— Ak, havde De blot ingen Fortid.

Violetta.

Den er forsvunden, Gud har set min
Anger!

Germont.

Ja, Anger soner hver en Synd.

Violetta.

De dømmer mildt og taler kærlig til mig.

Germont.

Men hvis jeg nu et Offer kræved?

Violetta.

Nej, nej! Tal ikke ud, den Tanke mig
forfærder.

Jeg har det anet, jeg var alt for lykkelig.

Germont.

Som Fader beder jeg Dem skabe Lykke
For begge mine Børn.

Violetta.

For Deres Børn?

Germont.

Ja.

En elsket Datter Gud mig gav,
Min Glæde her i Livet.
Og en Yndling god og brav
Hun har sit Hjerter givet.
Dog hvis Alfred ej bryde vil
De Baand som nu ham hilder,
Hans Søsters Lykke staar paa Spil,
Og let han den forspilder.
Derfor jeg beder hør min Bøn,
En Fader tør vel bede:
De vil igen min stakkels Søn
Til Hjemmets Arne lede.

Violetta.

Ak, jeg det fatter: jeg skal i nogen Tid
Mig fra Alfred da fjerne.
Det bliver haardt, men det faar være.

Germont.

Men det er ikke nok.

Violetta.

O, Gud, De mig forfærder!
De fordrer mere.

Germont.

Ja, langt mere.

Violetta.

Jeg skulde for bestandig fra ham skilles?

Germont.

Ja, for evig.

Violetta.

Aldrig!

Ved De selv, hvad De forlanger.
Kan da ej min dybe Anger
Slette Fortids Synd og Skam.
Husk dog paa, at Slægt og Venner
Jeg af Navn alene kender,
— Her paa Jord jeg har kun ham.

Snart min Levetid er omme,
Jeg kan føle Døden komme
Dag for Dag mig mere nær.
De er god, hvor kan De ville
Hjerteløst fra ham mig skille,
Ham som jeg har ene kær!

Germont.

Ofret, ved jeg, ej er ringe,
Men De skal og maa det bringe!
De er ung endnu og faar
Nok med Tiden lært at glemme —

Violetta.

Nej, en Kvinde kan kun glemme
Mindet om sit Hjertes Vaar.

Germont.

Vel muligt, men betænk, en Mand er
flygtig.

Naar Tidens kolde, barske Vind
Din Ungdomsskønhed røver,
Da sidder du med Sorg i Sind
Og Ensomheden prøver.
Forgæves da du vente vil,
Ej mer af ham du favnes,
Thi Troskab holder sjældent til,
Hvor Kirkens Minde savnes.

O, bryd det altfor faste Baand,
Alverden vil dig agte.
Og jeg vil som min gode Aand
Beständig dig betragte.
Vend ej dig bort! Nej, kom og se,
Se Taaren i mit Øje.
Jeg kan kun bede, men maaske
Din Vilje Gud kan bøje.

Violetta.

Ak, saa kan Intet i Verden da baade
Den, der først en Gang er falden som jeg.
Gud er barmhjertig, han skænker mig
Naade,
Mennesket glemmer og tilgiver ej.

Sig Deres Datter, hvem ej jeg tør møde,
At jeg for hende vil ofre min Fred.
Selv om mit Hjerter bestandig skal bløde,
Selv om maaske det vil briste derved.

Germont.

Græd kun, ja græd kun, et Offer du
bringer,
Ej dog forgæves min Stemme du lød:
Ofret dig løfter som Englenes Vinger,
Soner og sletter, hvad før du forbrød.

Violetta.

Hvad skal jeg skrive?

Germont.

Sig, at du ej elsker ham.

Violetta.

Det tror han ikke.

Germont.

Saa rejs da.

Violetta.

Han følger efter.

Germont.

Hvad da.

Violetta.

Tryk mig i Deres Favn som Datter,
Og jeg skal være stærk.

Germont omfavner hende.

Snart faar De ham tilbage,
Men naar af Sorg han segner,
Vær da barmhjertig, bring ham Trøst.

Germont.

Hvad vil De gøre?

Violetta.

Hvis jeg det sagde, vilde De mig hindre

Germont.

Ædle Pige. Kan jeg for Dem intet da
gøre?

Violetta.

Jo!

Snart mine Dage svinde,
Jeg Dødens Kalk maa tømme:
O, lad ham ej mit Minde
Da skaanselsløst fordømme.

Germont.

Paa Døden ej du tænke,
Nu først dig vinker Livet.
Gud vil dig Lykke skænke
For den, du mig har givet.

Violetta.

Hver Smerte vil jeg lide,
Jeg kækt vil Sorgen møde,
Naar kun han faar at vide,
At tro mod ham jeg døde.

Germont.

Det Offer, som du bringer,
Dit hele Liv forsoner.
Din Sjæl det giver Vinger
Mod Evighedens Troner.

Violetta.

Tøv ikke mer, der kommer nogen.

Germont.

Hvorledes skal jeg kunne takke.

Violetta.

Forlad mig! Vi ses vel næppe mere.

Germont.

Gud være med Dem. Saa Farvel. (Gaar).

Violetta.

Sætter sig ved Skrivebordet.

O, Himmell, giv mig Styrke!

Skriver et Brev og ringer. Anna kommer.

Anna.

Fruen ringed?

Violetta.

Ja, du maa gaa med dette Brev.

Anna læser Udskriften og ser forbavset paa hende.

Men Tavshed. Skynd dig.

Anna gaar.

Violetta.

Nu maa til ham jeg skrive,
Men hvordan, hvorfra skal Mod jeg hente.
Skriver et Brev og lukker det. I det samme
kommer Alfred ind fra Haven.

Alfred.

Hvad gør du?

Violetta.

Intet.

Alfred.

Du skrev jo.

Violetta.

Ja.

Alfred.

Du er forlegen. Til hvem har nu du
skrevet?

Violetta.

Til dig

Alfred.

Saa giv mig Brevet.

Violetta.

Nej, du faar det ikke.

Tilgiv mig, men jeg var urolig —

Violetta.

Og hvorfor?

Alfred.

Min Fader nys er kommen.

Violetta.

Har du set ham?

Alfred.

Endnu ikke. Men af hans Brev

En Storm jeg sikkert venter.

Dog, naar han ser dig, vil hans Vrede
dæmpes.

Violetta.

Han bør mig her ej finde,
Jeg dig forlader. Tal ham først til Rette
Jeg for hans Fødder siden vil mig kaste
Og se at smelte Isen om hans Hjerte.
Han kan da ej saa grusom være,
At ville skille dig og mig for evig.
— Du elsker mig, ej sandt, jeg tør jo
tro det?

Alfred.

Ja, for evig. — Men du græder.

Violetta.

Nu Taaren har min Smerte lindret.

Jeg er rolig. Se jeg smiler.

Nu gaar jeg ud i Haven,

Men mellein mine Blomster er jeg dog
dig nær.

Gaar ud i Haven.

Alfred.

Ja, hendes ædle Hjerter jeg kun ej.

— Men det er silde, det kan være,

At ej i Dag min Fader kommer.

Alfred.

Et Brev bringes ham.

Fra Violetta. Hvor er jeg dog bevæget.
Maaske hun ønsker, jeg skal hende følge.

Aabner Brevet.

„Naar du læser disse Linjer, saa —“
Faar Øje paa George Germont, der i det samme kommer ind.
Min Fader.

Germont.

Ja, din Fader, som vil dig trøste.
Vend nu tilbage til dit Hjem og bliv.
Hvad før du var, min Stolthed og min Glæde.

Sig mig, har du helt forglemt
Barndomslivets svundne Lyst,
Har du intet Minde gemt
Om Provences skønne Kyst?
Husker du ej mer dit Hjem,
Dine lykkelige Dage,
Higer du bestandig frem,
Tænker du ej mer tilbage?

Aldrig vist du fatte kan,
Hvad før din Skyld jeg har lidt.
Aldrig fatte ret, hvordan
Jeg har sørget og har stridt.
Nej, Alfred, du ved det ej,
Men det koster vaagne Nætter,
Naar en Søn paa vildsom Vej
Slægtens Navn og Ære pletter.

— Ak, jeg har dog Haab endnu,
Sætter trøstig al min Lid,
Til at du, at ogsaa du
Vender om, mens det er Tid.

Alfred.

Faar Øje paa Floras Brev; tager det og løber det igennem; farer pludselig op.

Hun er hos Flora. Nu afsted.
Jeg tørster efter Hævn.

Germont.

Du raser i Vanvid.

Alfred styrter ud, fulgt af Faderen.

Tredje Akt.

Elegant Sal'on hos Flora, festlig oplyst.
Flora, Marquis'en, Lægen og andre Gæster siddende og prominerende.

Flora.

Vi skal more os i Nat med flere Optog.
Alfred og Violetta har jeg ogsaa indbudt.

Marquis'en.

Ja, har De hørt den store Nyhed.
De har brudt med hinanden.

Flora.

Er det sandt?

Marquis'en

Ja, snart De med Vicomten
Vil hende se.

Lægen.

Endnu i Gaar jeg saa dem sammen.

Alfred kommer ind.

Flora.

Alfred, De her.

Alfred.

Ja, som De ser.

Flora.

Og Violetta?

Alfred.

Det ved jeg ikke.

Flora.

Bravo, det kan jeg lide.

Og nu til Spillet.

Alfred sætter sig ved Spillebordet. Violetta kommer ind, ført af Vicomten. Flora gaar dem i Møde.

Flora (til Violetta).

Vær velkommen.

Violetta.

Jeg for dit Brev dig takker.

Flora (til Vicomten).

Og De, Vicomte, velkommen.

Det glæder mig at se Dem.

Sagte til Violetta.

Alfred er her.

Violetta.

Gud, er det muligt.

Ja, jeg ser ham.

Vicomten (til Violetta).

Men, hvis han taler til Dem,

Saa svar blot ikke.

Lad, som De ej har hørt det.

Violetta.

Ak, hvorfor kom jeg dog herhen.

Flora (til Violetta).

Kom, sæt dig ved min Side,

Og lad os tale sammen.

Flora og Violetta sætter sig i en Sofa. Lægen konverserer Vicomten.

Alfred (ved Spillebordet).

Tref Dame.

Gaston.

Du vinder atter.

Alfred.

Har Uheld man i Kærlighed,

Saa har man Held i Spil.

Jeg nyde vil min Lykkes Rus

Og leve højt paa den.

Besætter et Kort, og stryger et Øjeblik efter Gevinsten til sig.

Gaston.

Alene.

Alfred.

Nej, med hende, som jeg nylig ejed helt.
Med hende, som flygted.

Gaston.

Saa ti dog.

Violetta (afsides).

O, Himmel.

Vicomten
opbragt til Alfred.

Min Herre.

Alfred.

Hvormed kan jeg Dem tjene?

Vicomten (roligere).

De har jo Held i Aften;
Lad os se, om det Dem følger.

Alfred.

Vel, lad os spille!

Violetta (afsides).

Ak Gud, hvordan skal dette ende.

Vicomten.

Tager Plads lige over for Alfred og besætter et Kort.
Jeg holder hundred Louisdorer.

Alfred.

Besætter et andet Kort.

Jeg holder dem paa denne.

Gaston.

En Tier! En Dame!

— Du har vundet.

Vicomten.

Jeg holder dobbelt.

Alfred.

Og jeg det samme.

Gaston.

En Syver! En Dame!

Alfred.

Jeg vinder nok bestandig.

Flora.

Aa, hold nu op at spille,
De altfor vidt det driver.

Alfred (til Vicomten).

Kom an. Bliv ved.

Flora,

der har talt med en af Tjenerne.

Til Bords. Souper'en venter.

Alle undtagen Alfred og Vicomten gaar ind i Spisesalen.

Alfred (til Vicomten).

Jeg er fremdeles rede.

Vicomten.

Vi maa vist heller vente,
Men Revanche vil jeg have.

Alfred.

Den skal jeg cj Dem nægte.

Vicomten (sagte).

Maaske vi kan i Morgen

Alfred.

Saa snart det Dem behager.

De bukke for hinanden og følge efter de andre
Gæster ind i Spisesalen. Scenen staar nogle Øje
blikke tom, derpaa kommer Violetta tilbage.

Violetta.

Jeg gav ham Tegn at følge,
Vil han komme, vil han mig høre!

Alfred kommer.

Der er han:

O, at hans blinde Had ham nu til mig
skal føre.

Alfred.

De vinked ad mig, og De ønsker —?

Violetta.

At De dette Sted forlader.
En Fare Dem truer.

Alfred.

Spar kun Deres Frygt.
Maaske for fejg De mig holder.

Violetta.

Ak, nej.

Alfred.

Og dog De frygter?

Violetta.

Jeg Aarsag har dertil!

Alfred.

Vicomten jeg hader. Hvis han falder
for min Kaarde.
Saa rammer jeg Dem med det samme.
De maa finde Dem en anden.

Violetta.

Jeg rolig Deres Haan skal bære.
Thi ej for ham jeg skælver,
Men om De paa Pladsen bliver —

Alfred.

Hvem vil sørge, hvis jeg falder?

Violetta.

Ak, gaa blot, gaa.

Alfred.

Jeg skal dit Ønske føje,
Hvis du vil love, straks med mig at følge.

Violetta.

Jeg kan det ikke.

Alfred.

Du kan det ikke?

Violetta.

Nej, det er umuligt, lad mig fare,
Husk, hvor grusomt Verden dømmer.
Og jeg har svoret nys,
Fra dig at skilles.

Alfred.

Hvordan? Til hvem? Hvem har kunnet —

Violetta.

En, som havde Ret at fordre!

Alfred.

Ah, Vicomten.

Violetta.

Ja, Vicomten.

Alfred.

Og ham du elsker?

Violetta (med Anstrængelse).

Ja, ham jeg elsker.

Alfred.

Styrter rasende hen i Døren til Spisesalen og raaber.
Kom alle herind.

Flora og alle Gæsterne komme hurtigt.

Alle.

Hvad er der paa Færde?

Alfred (pegende paa Violetta).
De kender alle denne Kvinde.

Alle.

Hvad, Violetta?

Alfred.

Hvad hun har gjort, vil jeg fortælle.

Violetta.

O, skaan mig.

Alfred.

Alt, hvad en Gang hun ejed,
Har hun for min Skyld ofret.
Forblindet, svag, jeg modtog dette Offer,
Men endnu er Tid at vaske Pletten af
min Ære:

Jeg Eder nu til Vidne kalder,
At jeg med Guld betaler
Den Gunst, jeg hidtil nød.

Kaster en Pung for Violettas Fødder; hun synker
bevistløs om i Floras Arme, og Lægen skynder sig
hen til hende. I det samme kommer George Ger-
mont ind.

Alle.

Hvor kan saa skændig du krænke en
Kvinde.

Hurtig dig Hævnen skal vide at finde.
Den, som en værgeløs haane kan,
Gør sig uværdig til Navn af Mand.

Germont.

Alfred, du raser, saa hold dog inde,
Hvor kan du glemme, at hun er en
Kvinde.

Det synes næsten, som ej du ved,
At altid Kvinden man Hensyn skylder.
Med Sorg din Handling mit Hjerte fylder,
Din Fader skamfuld slaar Øjet ned.

Alfred.

Ak, ja, jeg raser, jeg var bedrøvet.
Mig Sind og Sans havde Sorgen røvet,
Og nu jeg angrer, om end for silde,
At jeg mig daarlig lod rive hen.
Mit Liv for hende jeg give vilde,
Men Hævnens Furier mig fremad dreve,
Nu er mig Døden min bedste Ven.

Vicomten (sagte til Alfred).

Den Haan, De viser mod en Kvinde,
I mig en Hævner skal snarlig finde.
Vær ej for sikker, tag Dem i Vare,
Thi hendes Ære vil jeg forsvare.

Violetta.

(der har rejst sig, til Alfred).

Min Elskovs Styrke du ej kan fatte,
Og ej til fulde mit Offer skatte.
Du ved jo ikke, hvad jeg maa lide,
Og at jeg lyder én større Magt.
Men hvis ad Aare du faar at vide,
Hvorfor jeg flygted, hvorfor jeg maatte,
Da vil du ikke mig længer spotte,
Da vil du angre, hvad du har sagt.

Germont byder Violetta Armen og fører hende ud.
Vicomten følger efter.

Fjerde Akt.

Violettas Sovekammer.

Violetta ligger halvt paaklædt paa Sengen i Bag-
grunden. Anna sover i en Lænestol. En Lampe
brænder paa Toiletbordet.

Violetta (rejser sig op).

Anna!

Anna (vaagnende).

Fruen kaldte.

Violetta.

Du sov nok, stakkels Pige.

Anna.

Ja, tilgiv mig.

Violetta.

Skænk mig et Glas Vand.

Anna giver hende et Glas Vand.

Er Solen oppe?

Anna.

Klokken er alt syv.

Violetta.

Saa træk Gardinerne fra Vinduet.

Anna.

trækker Gardinerne til Side, slukker Lampen og ser
ud af Vinduet.

Der kommer Doktoren.

Violetta.

Han kommer tidlig.

Jeg maa staa op. Aa, hjælp mig.

Anna hjælper Violetta op af Sengen og leder
hende til en Lænestol. Lægen kommer ind.

Violetta (til Lægen).

Hvor De er god,

At De saa saa tidlig kommer!

Lægen.

Naa, gaar det ikke bedre?

Violetta.

Legemet lider, men mit Sind er roligt;
Jeg har i Aftes skriftet og blev berettet.
Ak, Himlen kun kan skænke Trøst
Til dem, som lide!

Lægen.

Hvordan gik Natten.

Violetta.

Jo, Sønnen var lidt bedre.

Lægen.

Tab blot ikke Modet.

Snart faar De Deres Sundhed atter.

Violetta (smilende).

Et fromt Bedrageri,
Som man tilgiver Lægen.

Lægen.

Farvel da. Snart igen jeg kommer.

Violetta.

Ja, glem mig ikke (rækker ham Haanden).

Anna.

sagte til Lægen idet hun følger ham ud.

Hvordan gaar det med Fruen?

Lægen (sagte).

Hun har kun nogle Timer tilbage!
Gaar.

Anna (til Violetta).

Tab ikke Modet!

Violetta.

Er det i Dag ej Festdag?

Anna.

Ja, det er Karneval. Kun Jubel hersker.

Violetta.

Midt unden Festens Glæde mange
I Nød og Smerte sukker.

Peger paa et lille Skrin.

Hvormeget er der vel i Kassen?

Anna

aabner Skrinet og tæller efter.

Tyve Dukater.

Violetta.

Tag kun det halve

Og giv til dem, som trænge.

Anna.

Saa faar De meget lidt tilbage.

Violetta.

Mer end jeg behøver. — Gaa nu Anna.

Anna.

Men De —

Violetta.

Jeg trænger ej til noget.

Gør som jeg siger.

Anna tager Pengene af Skrinet og gaar.

Violetta

ene, tager et Brev og læser.

„De holdt har Deres Løfte. Duellen
fandt Sted, og Vicomten blev saaret,
men ikke farligt. Alfred er rejst til

Udlandet, og jeg har fortalt ham, hvil-
ket Offer De har bragt. Han kommer
for at hente Deres Tilgivelse. Vogt
paa Deres Helbred, De fortjener en
lykkelig Fremtid.

George Germont.“

Det er for sent

Jeg venter, men han kommer ikke.

ser sig i Spejlet.

Gud, hvor jeg er forandret,

Og Doktoren, som sagde, at jeg kunde
haabe.

Ak, denne Sygdom intet Haab tillader.

Det lider mod Høsten, og Skumringen
kommer,

Forbi er den lyse, den dejlige Sommer,
Lig Blomsten, der vissen for Stormen

maa segne,
Saa maa og de Roser paa Kinderne
blegne.

— Du, Herre, Gud Fader, du skænker
mig Naade,

Du frelser en Sjæl af den dybeste Vaade,
Snart er det forbi.

Ak, Døden den bragte mig Fred kun og
Lykke,

Naar blot jeg Alfred til Bryst kunde
trykke.

Hvem vil nu en Krans til min Kiste
mig flette,

Og hvem vil et Kors paa min Gravhøj
vel sætte.

— Dog, Herre, Gud Fader, du skænker
mig Naade,

Du frelser en Sjæl af den dybeste Vaade,
Snart er det forbi.

Synker udmattet tilbage. I det samme høres
larmende Musik ude paa Gaden. Karnevals Oxen
føres i Procession forbi under følgende:

Kor.

Plads Kammerater, gaa hurtigt til Side.
Plads nu for Oxen. Thi det maa I vide,

Aldrig til Dyr i Paris saa man Mage.
Stolt vi med den gennem Gaderne drage.

Se, den er pyntet med Baand og med
Kranse,

Piger og Drengene ved Siderne danse.

Syng, Kammerater, og bliver i hæse,
Lad saa Musikken et Stykke Jer blæse.

Anna kommer hurtigt ind.

Anna.

Men Frue —

Violetta.

Nu, hvad vil du?

Anna.
Føler De Dem bedre,
Tør jeg derpaa stole?

Violetta.
Ja, men hvorfor?

Anna.
Jeg ved ej om jeg tør —

Violetta.
Tal blot uden Tøven.

Anna.
Jeg Dem forbereder paa en uformodet
Glæde.

Violetta.
En Glæde?

Anna.
Ja, kære Frue.

Violetta.
Alfred. Du har set ham, ej sandt?
O, min Alfred, han kommer.

Anna aabner Døren. Alfred styrter ind. Violetta
rejser sig og kaster sig i hans Arme. Anna gaar.

Alfred.
O, Violetta, jeg er skyldig,
Nu ved jeg alt.

Violetta.
Saa skulde jeg dig atter skue.

Alfred.
Kend af mit Hjertes Slag
Hvor jeg har længtes.
Men nu til Liv igen min Lykke vaagner.

Violetta.
For jordisk Lykke min Sjæl er lukket,
Til Himlens Fred jeg sætter al min Lid.

Alfred.
Glem i min Favn, hvad jeg har syndet,
Tilgiv min Fader, og tilgiv din Ven.

Violetta.
Skal jeg tilgive? Ak min er Skylden,
Men døm mig ikke, tilgiv du mig.

Alfred.
Nu skal os intet mer i Verden skille,
Jeg holder fast ved dig i Liv og Død.
Kom lad os flygte fra Stadens Vrimmel,
Og leve fjernt under Sydens Himmel.
Der vil du atter din Sundhed vinde,
Og efter Stormen en sikker Havn.
Der vil vi begge et Eden finde
Og glemme Fortidens Sorg og Savn.

Violetta.
gentager den foregaaende Strofe og siger derpaa.
Men følg mig først til Kirken,
At jeg kan takke Himlen,
Der naadig gav mig dig tilbage.

Gaar nogle Skridt, men vakler, saa at Alfred maa
støtte hende.

Alfred.
Men, Gud, du blegner.

Violetta.

O, det er intet. Det er kun Glæde,
Fordi du kom. Mit stakkels Hjerter
Kan ej det bære.

Hun synker kraftløs om i Lænestolen. Anna
kommer ind.

Alfred.
Du skælver, Violetta.

Violetta.
Mit gamle Onde. Det er kun Svaghed.
Nu er det ovre, se blot jeg smiler.

Alfred.
Ak, du mig vist bedrager.

Violetta.
Nej, tro mig.

— Anna, bring min Kaabe.
Anna rækker hende det forlangte, og Violetta vil
tage den paa, men er for svag dertil.

Violetta.
O, Gud, jeg kan ej mere.
synker helt sammen paa Stolen.

Alfred (til Anna).
Hun falder sammen, hent en Læge.

Violetta (løfter Hovedet).
Ja, skynd dig.
Sig ham, at Alfred er kommen,
Og at jeg for min Kærlighed vil leve.

Anna gaar.
Hvis ej dit Komme Frelse bringer,
Da kan mig intet mere redde.

Hvor tungt at dø i Livets Vaar.
Saa haard en Skæbne friste,
At just som Lykkens Tid man naar,
Den svage Traad maa briste.
Jeg stunder mod den aabne Grav,
Dog jeg maa ikke klage:
Thi dig, Alfred tilbage
En Naadig Gud mig gav.

Alfred.
Tal ikke saa! Fat ikkun Mod,
Paa Døden ej du tænke.
Du er saa from, og Gud er god,
Han vil dig Livet skænke.
Er Himlen mørk, og Vejen trang,
Saa tro paa bedre Dage.
Du har endnu tilbage
En Fremtid rig og lang.

Anna kommer tilbage fulgt af George Germont.

Germont
iler hen til Violetta.

Ædle Pige.
Violetta.
De her hos mig.

Alfred.
Min Fader.

Violetta.
De har ej glemt mig.

Germont.

Jeg vil mit Løfte holde
Og kommer for som Datter
Dig i min Favn at trykke.

Violetta.

De kommer sent! Og dog jeg takker
Dem.

Hvor skønt at sove bort fra Livets Smerte
I kære Venners Arme.

Germont (betragtede Violetta).
O, Gud, det er jo alt for sandt.

Alfred (til Germont).
Saadan du hende skuer.

Germont (til Alfred).
Gør ej min Smerte større,
Thi hendes Ord mig rammer,
Først nu jeg fatter, hvor haard jeg var.

Violetta.

tager en Medaillon paa sit Toiletbord.

Alfred, min elskte, kom nærmere!
Snart maa vi skilles, tag da denne!

Rækker ham Medaillon. Lægen kommer ind,
men holder sig noget tilbage.

Du vil i dette Billed her,
Naar jeg er død, dog finde
De kendte Træk af hende,
Som havde dig saa kær.
Og hvis maaske om nogle Aar
Det lykkes dig at vinde
En anden ædel Kvinde,
Som læge kan dit Saar;
Saa maa du stundom skænke

En venlig Tanke mig.
Jeg vil i Himlen tænke
Bestandig kun paa dig.

Alfred.

Af selve Dødens Arme
Jeg skal min elskte vriste.
Jeg kan dig ikke miste,
Og Gud vil sig forbarme.

Germont.

Ak, før dit varme Hjerter
Endnu er blevet koldt,
Tilgiv mig al den Smerte,
Som jeg dig har forvoldt.

Violetta (rejser sig op).

Hvor sælsomt!
Al Lidelse paa en Gang er forsvunden.
Og nu jeg atter aander frit.
Jeg føler nyfødt Liv.
Ak, hvilken Lykke!
Jeg tror at jeg kan leve!
— Alfred,

Hun synker sammen og er død

Alle.

O, Himmel, død!

Alfred.

Violetta!

Lægen.

Det er forbi!

Alle.

Det er forbi!

